

Szeptember 2. szerda

20:13

Szia újra, Twitter-világ.

20:15

Délután megfenyegetett egy közveszélyes őrült, aki mellestől az osztálytársam. Egyébként minden rendben.

Egy

A jelzőcsörgő éles berregésére tértem magamhoz, de nem nyitottam ki a szemem – továbbra is párnának használtam a 12. c osztálytermének fehérre meszelt, jéghideg falát. Kellett a negyven perc pihenő, a citromos víz is dolgozott bennem, szóval hatványokkal elfogadhatóbbá vált a közérzetem. Mi több, megéheztem. De meg ám.

– A házi feladat a következő. A feladatgyűjtemény, igen. Ezerszázhuszonkettő, a és b feladatrész. Ezerszázhuszonkilenc, a, b, és c rész. Ezerszázharmincnégy...

Az exsulimban kissé türelmetlen, és nem kevésbé szigorú matektanárom volt. Tizenegyedikes koromban, valamikor karácsony előtt dobta be a törölközőt, egészen addig nem akart felhagyni a „megembe-reléssel”, de akkor, decemberben ő is feladta; onnantól kezdve szellemként kezelte. Tűzrőlpattant, fiatal nő volt. Ám ez a bizonyos Ferenczi tanár úr álomba ringató, unalmasan elnyúló hanglejtéssel büszkélkedhetett – minden elismerésem azoknak, akik úgy is képesek ébren maradni az óráján, hogy egy csepp alkohol sem bujkál a szervezetükben.

Aludtam kicsit sulis előtt is, még a belvárosi liget játszóterén, miután kiszedegettem a koszos homokból a műanyag- és papírhulladékot, meg egy méretes üvegzilánkot is. Inkább egy kukában landoljon, mint egy

kiskölyök talpában. Úgy egy órácskát szundítottam az EU-konform hintán – amit nem kimondottan az én vállamnak és hátamnak szabtak –, és fel-feleszméltem a gyomrom bukfeenceire, amire csak egy válasz létezett: újra meghúzni a másfél literes ásványvizet palackot.

– Szorgalmi feladat. Ezerszázharminckilenc, a, b, és c, rész. Ezerszáz-negyvenegy...

Csak arról volt szó, hogy az első tanítási nap keddre esett, szóval tegnap időben felkeltem, lefűrödtem, tiszta inget húztam, fogtam a motyómat, majd elindultam otthonról olyan úton, ami véletlenül se érinti a gimnáziumot. Éjjel fél kettőkor estem haza. Nincs mit szépitelni rajta: tisztességesen eláztam, egy másik univerzumba ittam magam, úgy, ahogy illik. Másnaposságra mindenkinek más módszer válik be, Karcsi haverom például esküszik a paprikáskrumplira, Mikko, amilyen agyament északi, kefir és uborkát pakol magába, de én egyszerű ember vagyok, így amikor hajnalban az ébresztő arra az émelyítő érzésre vert fel, hogy a gyomrom fellázadt ellenem, az első dolog, ami eszembe jutott, a citromos víz volt. Persze a másnapos fejem azzal nem számolt, hogy miután sikerült eljutnom a konyháig, talán nem hajnali fél hatkor kellene kosárra dobásban lenyűgözni a ház védőszellemeit: a kifacsart citrom héjával rosszul céloztam meg az üres kukát. Tökéletes szögben borult fel. Felverte anyát is a konyha mögött nyíló nappaliban, akinek félálomban, taknyosan csak annyira futotta: „Norbi? Te vagy?”

Agyatlan marha vagyok, az az igazság. Egy megveszekedett citrommal elbaltáztam anya pihenését, aki – miközben kisurrantam a házból és a buszmegálló felé siettem – azon aggódott kora reggel, hogy az egy szem fia hajlandó-e betenni a lábát kis városunk legmenőbb gimnáziumába, így szeptember másodikán.

Megszegni az édesanyámnak tett ígéretet olyan húzás lenne, amit nem biztos, hogy elbírna a lelkiismeretem. Kell az az érettségi. De azért elmormoltam Tyrnek egy másnapos fohászt még a játszótéren lábadozva. Az istenek biztosan partit tartottak a tiszteletemre, a Nornákkal

együtt, akik egymást bökődve mutogathatnak az életfonalamra, és szövés közben tutira beleáll a görcs az oldalukba a röhögéstől.

Kicsöngettek. Arra nyitottam fel a szemem, hogy Ferenczi tanár úr némi tépelődés után döntést hozott: kénytelen megkönyékezni. Kimerültnek tűnt már most, az első óra végén, szóval széles mosolyt varázsoltam elő.

– Felírtad a házi feladatot, fiam?

– Nem igazán. Ne aggódjon, tanár úr, ami fontos, azt felírom.

A vállamra kanyarintottam a motyómat, és szedtem a lábam, mert meg kellett találnom a sulibüfét még biológia előtt. Két perc múlva, mire beálltam a büfésorba a gimnázium főépületének bejáratától nem messze, már képtelen voltam nem megmosolyogni, amit az iskolatársaim műveltek. Főleg a kisebbek, a hetedikes golyák voltak elképedve. A sorban három barátnő egymást bökösve nevetgélt és sutyorgott mellettem („Nézd már a vállait is! Édes istenem, én szerelmes vagyok!”), a másik oldalról meg két tizenhatéves-forma srác megegyezett abban, hogy „a köcsögöknek van ilyen hajuk”. Rájuk vigyorogtam, amikor elhúztam onnan a kezemben három sonkás szendviccsel – krétafehérré váltak.

Ha létezett is biológiaterem ebben a suliban, szerdán második órában foglalt lehet – a 12. c terem ajtajára kifüggesztett órarend szerint az osztályban kellett várni Vörös tanárnőt. Mire visszaértem az első emelet utolsó előtti terméhez, amit reggel alig találtam meg, már visszajöttek a matek faktosok is, így létszámban és decibelben is megsokasodtunk.

– Lilla, húzz már arrébb! Az az én helyem!

– Fenéket. Tavaly a tiéd volt. Tavaly az tavaly volt, most meg idén van. Rácsesztél, Peti.

– Már tegnap is ott ültem, ember!

– Ne emberezz itt nekem, találsz másik helyet!

Alig vett észre valaki. A szőkésbarna hajú lány és az alacsony, barna gyerek vitája sokkal érdekesebb volt nálam. Furcsa terem volt, meg kell hagyni: a padok három hosszú sorban húzódtak, csak egy résnyi átjáró

nyílt köztük, elválasztva az első padoszlopot és a nagyobb, zsúfolt részt. A harc pedig a leghátsó ablak melletti helyért folyt.

– Bobó arrébb húz kettővel, és beférsz – zárta le a vitát Lilla.

– Persze, és Gabesz majd a földön fetreng...

– Ő ott is megél. Ne, hé! Peti, ne már!

A gyerek átvette magát a padon, és elkezdte átrendezni a hátsó sort. Csikorgás és dübörgés szállt be a fülsüketítő röhögés és csevej mellé a reggeli hangulatba, és azon kaptam magam, hogy elmosolyodok a Lilla nevű lány rikácsolásán.

– Ha most azt mondd, hogy te vagy Szepes Norbi...

Vékonyka, szemüveges lány tekintett fel rám az első sorból, enyhén szólva meghökkenten.

– Akkor mi lesz? – húztam mosolyra a szám. – Szepes Norbi, szolgálatára.

– Istenem, segíts, mi jön még? – nyafogta kétségbeesetten. – Bele fogok örülni! Átiratkozom valahová. Magánsuliba megyek. Kitalálok valamit, az egyszer biztos. – Kigúvadt szemmel rám meredt, miközben nekiálltam bontogatni az egyik szendvicset. – Hát nem érted? Nem érem meg, hogy leérettségizzek! Ez egy cirkuszi istálló!

– Aha...

– Akkor vegye takarékra az idegeit, Zsófia!

Szigorú női hang dörrent mögöttem. Becsapódott az ajtó, és abban a pillanatban becsöngettek. A többiek elfojtott vihoggal felfüggesztették a padharcot, én meg tovább majszoltam az indokolatlanul sok majonézzel megkent szendvicset. A göndör hajú, szemüveges, negyvenes nő végigjártatta tekintetét a diákokon, aztán megállapodott nálam. Szóval mindenkit magáz, nem csak velem szívózott, amikor augusztusban össze kellett ülnöm vele negyedórára anya társaságában.

– Milyen kedves magától, hogy befárad az iskolába! – villant a szeme. – Osztály, ha befejezték a hülyülést, üljenek le a fenekükre. Maga marad, Norbert. Mondtam már, hogy jó étvágyat?

– Köszönöm, tanárnő!

Nem indult a tanári asztal felé, továbbra is ott feszített mellettem.

– Három évvel ezelőtt, amikor a 9. c megkezdte pályafutását ebben az intézményben, a tanévnyitón, az első osztályfőnöki órán mindenki kapott két percet a bemutatkozásra – címezte a többieknek. – Az új osztálytársukkal sem lesz ez másképp. Még akkor is, ha tegnap nehezebbre esett megtisztelni minket a jelenlétével.

Kikapta a szendvicset a kezemből. Levágta a tanári asztalra, aztán le is ült mögé.

Megigazgattam a vállamon a motyóm pántját. Elöttem egy egész osztály: döbrent, kíváncsi, riadt, izgatott tekintetek. Az exsulimban is játszottunk bemutatkozásdit négy évvel ezelőtt, jól emlékeztem rá, hogy aki hajlandó volt rám figyelni, végig a markába röhögött.

– Szevasztok, Szepes Norbi vagyok. – Köszörülhettem a torkomat, az éjszaka még ott bujkált a hangomban. – Nem tudom, mit mondjak így hirtelen. A belvárosi közép suliba jártam. Vörös tanárnő azt mondta, hogy itt jelentkezhetek töri meg német faktra. Szóval... Tizenkilenc vagyok. Ja, asszem, ennyi.

– Ennyi? – kérdezte egy srác. – Hobbi? Zenei ízlés? Fradi, Újpest? Marvel, DC? Mondj már valamit!

Ekkor újra benyitottak. Vörös tanárnő dühében nyílegyenesre húzta ki magát.

– Becsöngettek, Gábor fiam!

– Milyen kivételesen csodálatos ma reggel a frizurája, tanárnő!

– Húzzon a helyére!

A magas, vékony, rövid sötéthajú srác félhangosan sutyorogva eloldalazott mellettem:

– Harapós kedvében van a szörnyike, vigyázzatok az értékeitekre meg a golyóitokra...

– Csend legyen! – rivallt rá a röhögcsélő diákokra az osztályfőnök.

– Norbert, válaszoljon Péter kérdésére, gyorsan, kérem!

A magas srác beült velem szemben a leghátsó sorba, kezét rázott két haverjával, aztán rátehenkedett a padra. Tátott szájjal, csillogó szemmel bámult rám. A lányok kuncogtak; mindenki őt nézte, meg engem, felváltva.

– Gitározok, mindenféle zenét hallgatok – feleltem. – Marvel és DC. A foci nem izgat.

Peti elhúzta a száját, de rögtön mellette egy lány keze lendült a magasba:

– Elmehet az óra fele azzal, hogy bemutatod a tetoválásaidat?

– Na, egy pillanat – köhintett a tanárnő. – Elég lesz. Norbert, átmenetileg üljön Tamás helyére, és ha jövő héten megérkezik... Mit műveltek ott hátul az ülésrenddel, Lilla? Eszement banda. Nyissák a füzetet, és legyenek szívesek felírni, lehetőleg nagybetűkkel, hogy...

– Megbetegedtél, vagy másnaposan jöttél suliba?

Megtorpantam az üres pad felé vezető labirintusban. Egy pillanatra vágni lehetett a csendet, amíg a fejek a zsúfolt teremrész közepén ülő lány felé fordultak: keresztbe font karral, egyenes háttal ült a helyén. Szemrebbenés nélkül méregetett. Az éles tekintetével és a még élesebb szögben felvont szemöldökével mintha a szájjpadlásomra ragasztotta volna fel a nyelvemet.

– Elég a műsorból – közölte a tanárnő. – Nagybetűkkel felírják, hogy bevezetés a genetikába.

Jó messze volt az üres hely a szúrós szemű lánytól meg az osztályfőnöktől is. Diszkréten kicsempésztem a motyómból Orwell megviselt *Állatfarmját*, becsúszttam a padba és megtámasztottam a térdemen. Szerencsére Vörös Helgának fontosabbak voltak a genetikai alapfogalmak, mint az, hogy elővettem-e a biosz cuccomat.

A könyv harmadánál tartottam, zseniális volt, de nehezemre esett nyitva tartani a szememet. Öry Robibá mindig úgy volt vele, szerdánként bealudhatok, elvégre hétvégén is nála vagyok. „Nem vagyok én rabszolgatartó, Norbi, te akarsz meggebedni, hát mit csináljak veled!”

Szinte hallottam az öblös nevetését, amit a meleg nyári szellő végighord az Öry család birtokán a szőlőtőkék közt. Apa megpróbálta rábeszélni, hogy engedjen el a földről, elég lesz a földében töltött idő. Azóta a szokásosnál is kevesebbet beszélünk apámmal.

Biológia végén, mire a hátsó sorban sutyorgó osztálytársaim kellően kielemezték a tetoválásaimat, amiket a fekete trikóm engedett látni, elsüllyesztettem a könyvet a motyómban és kimentem a megrágott szendvicserért. Vörös tanárnő még visszanezett rám az ajtóból:

– Norbert, legyen meg az igazolása a tegnapi napra! Nem érdekel, hogy nagykorú, csak a szülőtől fogadom el.

Uborkával és sonkával telitömött szájjal mosolyogtam rá, így fejszónálva odébb állt, én meg elindulhattam a fiúmosdó felé vezető keresőúton.

– A tökömet, Frey... Vagy a tiédet.

Ennyit mormoltam a tükörnek, amikor arcmosás után belenéztem. A mellettem kezét mosó fiú elképedten bámult, és gyorsan magamra hagyott, de jött utána más, aki így köszönt be:

– Hú! Jesszus... Anyám.

Az arcmosás mit sem segített a sápadt ábrázatomon: a tisztára súrolt tükör nem szokott átverni. Borostás bőrömön versenyt futottak a vízcseppek, szememből kiabált az alig négy óra alvás. Bevizeztem a hosszú tincseket a halántékom mögött; a vállig érő, barna loboncot vékony, erős bőrszalaggal fogom össze reggelente.

Alváshiány, igen. De hogy macskakajaj... Ki szúrja ezt ki egy osztályterem tulsó feléről?

– Be vagy szívva, haver?

Hangosan felnevettem. Ha Mikko látná, hova keveredtem...

– Azért ne essünk túlzásokba, haver – veregettem meg a srác vállát, mire összerezsent; észre se vette, hogy a csapból víz fröccsen a gatyájára.

A szünetben még időben beestem a német nyelvi terem ajtaján ahhoz, hogy a nyitott ablak párkányára ülve reggelizhessek. A csoportársaim folyamatosan szállingóztak a terembe, visszaköszöntem megöröknyödött hellóikra, aztán becsöngettek. Az utolsó szendvicsfalatot kettétörtem, és kiraktam a párkányra.

– Te vagy az új srác a céseknél, ugye? Eloroztad a helyemet.

Egy lány huppant le ahhoz a padhoz, ahová a motyómat tettem. Hosszú, fekete hajzuhatag keretezte szív alakú arcát, és játékos tekintettel nézett fel rám.

– Most komolyan a galambokat eteted?

Leugrottam a párkányról, mellé ültem.

– Áldozok az isteneknek. Ha a galambok szedik fel, felőlem oké, mindenki jól jár.

Csilingelő kacaj volt a válasz. Ekkor benyitott a némettanár, de a lány odasúgta nekem:

– Vicces vagy. Ezek szerint szórakoztató évem lesz?

– Azt nem tudom, de én a következő negyvenöt percben a galambokat várom.

Bájos mosolyra görbült a szája. Kiderült, hogy Király Valinak hívják – a némettanárnő így szólította, amikor megkérte, hogy kezdjen bele a nyári beszámolójába németül, lehetőleg hosszú, összetett mondatokban. Vali lisszaboni vakációja után Rácz tanárnő rögtön lecsapott rám: meg volt elégedve a bioszos bemutatkozásom német verziójával.

– És a nyár? – kérdezett németül. – Neked is jó színed van, merre jártál?

– Itt-ott. Negyven fokban árnyékban, húsz fokban inkább a csillagok alatt.

Amikor már az ötödik beszámolót hallgattuk, Vali odahajolt hozzám:

– Jó vagy – suttogta. – Mióta tanulod a németet?

– Kilencedikben kezdtem.

Lesütötte a szemét, hogy szemügyre vehesse az alkaromat. Közélebb húzódtott. Gyümölcsös parfümillat libbent felém.

– Ez micsoda?

Puhán érintette a mutatóujjával a bal karomon csavarodó kigyót, aminek a kilenc tekervénye között rúnajeles betűsor adott ki egy szót. Karcsi egyik leghalálósabb művét szúrta ki.

– Az van odaírva, hogy *berserker* – suttogtam közvetlenül Vali fülebe. – Kábé azt jelenti, hogy megveszett harcos. Több mint ezer évvel ezelőtt az északi vikingek csatáiban néha előfordult egy *berserker*, aki örülten vagdalkozott, és bárkit legyilkolt, aki a közelébe került.

Pontosan ilyen, amikor úgy néznek rád, mintha meghibbantál volna. Nem sugdolóztunk többet Valival. Inkább az ablakot lestem, hátha megjönnek a galambok.

Harmadik órában, angolon már nagyon untam a nyári beszámolókat, inkább megtúrtam a motyómat a könyvemért, amit a padba rejtve sima ügy volt halkán lapozgatni.

Úgy tűnt, ez dupla történelemórán is beválik: középtájt, az ablak mellett próbáltam elvegyülni a faktos csoportban. Zólyom tanár úr azt ecsetelte, hogy a heti három alapórán továbbra is követjük a tananyagot a többiekkel, a szerdai duplaórán meg agytornásztató mélységekben mélyedünk el az ismétlésben, én pedig újra megéheztem. A motyómban hordtam az egész életemet, és gyorsan előkaptam a mandulákat, amiket Öry Robibá adott a hétvégén; egy árva hang nélkül is szét lehet pattintani a világosbarna csonthéjat, a trükk az, hogy mindig legyen nálad egy éles kés. A faragott nyelű vadászkésem sosem hagy cserben ilyen téren. Hatalmas, édeskés, zamatos mandulák teremnek Öryék fái, amiknek sikerült gyökeret verniük a szőlő mellett.

– Marci máris megmondja nekem, hol hagytuk abba az ismétlést tavaly – csapta össze a tenyerét Zólyom.

– Ööö... hát ott voltak a nagy földrajzi felfedezések. A reneszánsz és a találmányok, meg ilyesmi.

– Meg ilyesmi. A kora újkorról beszéltünk, a késő reneszánsz, kora felvilágosodás idejének tudósairól, gondolkodóiról. – Zólyom a táblát támasztotta, karba font kézzel. – Kedves kollégák és kolleginák, ha azt mondom, hogy heliocentrikus világgép, akkor ki ugrik be?

– Galilei – vágta rá a Bobónak nevezett srác. – Meg Kopernikusz.

– Csodás. Lássuk csak... mi van a könyvnyomtatással?

– Gutenberg – szólalt meg egyszerre két lány.

– Machiavelli mit tudott? Hobbes és Locke?

Elégedetlen, elnyomott sóhaj és nyögések volt a válasz, de az egyik csajszi csak megmentette a csoportot. Mélyen belenyúltam a táskámba, hogy kivegyek még pár mandulát.

– Mielőtt teljesen magunk mögött hagynánk a késő középkort... Honnan is indult a reneszánsz?

– Itáliából, illetve Firenzéből, ugye? – kérdezett vissza valaki.

– Ugye, Marci. Elképesztő! Na, ha ennyire megy, akkor gyorsan, frissen visszautazunk az időben, mondjuk ezer évet...

– Ne, tanár úr, ne már! – nyögtek fel többen. – Ne rögtön az első órán!

– De – bólintott Zólyom. – Történelem faktosnak ez semmi. Gyérünk! Itália, a Mediciek és a Borgiák előtt ezer évvel. Kerekítünk időszámításunk után 500-ra. Abból lecsípünk közel negyed évszázadot, akkor hová érkezünk?

– Róma bukásához – felelte egy lány az első padból. – 476, az ókor vége.

– Míra ébren van, ennek örülök. Ekkor a kereszténység már államvallás, a birodalom kettészakadt, de a végső dőfést mégsem a vallási viták hozták Rómának. Hanem? Csak úgy heccből dőlt a kardjába? Réka? Nem? Túl korán van így fél tizenkettőkor?

– Hát, tanár úr... mikor vettük azt már!

– Ezt mondd a rómaiaknak, csillagom, ők aztán tényleg régen voltak, mégis itt faggatlak róluk a huszonegyedik században.

– De hisz senki sem kényszeríti erre, tanár úr.

Kíváncsian felpillantottam a szemüveges, negyvenes pasira, aki a homlokát masszírozta, amíg nevetés söpört végig a csoporton.

– Lehet róla szó, hogy még ma átlássuk Itália sorsát? – sóhajtott. – Gyerünk, ébredjünk már fel a nyári álomból! Bobó, tedd el azt a rohadt atlaszt. Ki verte meg a rómaiakat? Kik özönlötték el Európát az ötödik században, miért kellett megerősíteni a védelmi rendszert, a limest? – Már le-föl járkált a padok között, nekem meg furcsa sejtés fészkelte be magát az agyamba. Széles vigyorral pattintottam fel az eddigi legnagyobb mandulát, és kihalásztam belőle a termést. – Gyerünk, agyatlanok! Kik alapítottak királyságokat ebben a korban kontinens-szerte? Nem puskázol a füzetből!

Elöl rácsapott valaki a padjára. – Új, volt valami a franciákkal! Tudom már, a franciák, Nagy Károly, na, ő volt ott a legnagyobb menő, belőle lett császár, nem?

– Frankok, Marci, frankok – mormolta Zólyom. – És ők honnan jöttek? Csak úgy előbukkantak a földből? Valaki? Talán az új kolléga ki tud segíteni bennünket, már ha befejezte a rágcsálást mára.

Visszacúsztattam a regényt és a késemet a padba. Zólyom zsebre tett kézzel lépett elé. Ritkás, vékonyszálú haja a homlokába hullott, ahogy rám szegezte figyelő, zöldesbarnás tekintetét a kopott szárú szemüvege mögül:

– Most volt tíz perc szüneted az uzsonnára.

– Sajnálom, megéheztem.

– Egy kilométerre elhallatszík, hogy eszel! – meredt rám. – Ha már lázadunk, azt illik okosan csinálni. Tedd el nagyon mélyre a táskádba azt a kést, fiacskám, és akkor nem lesz belőle szaktanári figyelmeztetés.

Nem feleltem, nem mozdultam.

– Nem hozod be ebbe az iskolába még egyszer – sziszegte. – Értve vagyok?

– Akkor kénytelen leszek valami más eszközzel megtörni a mandulákat, ami sokkal nagyobb zajjal jár, tanár úr.

Végleg eltűnt a jókedve. Álltam az egyre feszültebb tekintetét.

– Szóval, kik jöttek az első évezred második felében Európába? – kérdezte. – Biztos vagyok benne, hogy aki a háborús és az erőszak egyik ősi jelképét tetováltatta a jobb vállára, tisztában van a jel eredetével és annak a bizonyos népcsoportnak a kultúrájával.

A tőkömet. Felgyorsult a szívverésem, amíg némán farkasszemet néztünk. Fél perc alatt megunt, elégedetten fordult vissza a táblához. Megköszörültem a torkomat:

– Barbár törzsek, akik a nagy germán népvándorláskor jöttek.

– Basszus, tényleg! – kiáltott fel Marci és Réka.

– Szászok, angolok, frankok, jüttök, vandálok – soroltam. – Északi germánok vagy normannok. A Kárpát-medencében a magyarok és az avarok előtt gepidák és longobárdok éltek, de a honfoglalás idejében nem létezett itt erős államalakulat. Itália felett a gótok vették át az uralmat.

Visszahúztam a térdemre a regényt, és halkán lapoztam benne.

– Nocsak – felelte Zólyom szárazon. – Kenjük-vágjuk a barbárok történelmét?

– Nekünk ezt illik tudni.

Marci felnevetett a sarokból. – Hát, nem t’om, én nem úgy születtem, hogy belém volt kódolva ez az infó.

– A pogányok se úgy születnek.

Mikko most röhögne fel úgy, ahogy egy ló szokott nyeríteni. Szinte hallottam a fejemben a fejhangú nevetőgörcsét, ami általában átterjed rám is – elvagyorodtam.

– Mert te... pogány... vagy? – kuncogott egy lány mögöttem.

– Attól függ.

– Mitől?

Hátrafordulva rámosolyogtam. – Attól, aki kérdezi.

– Fejezzük be az olyan szavakkal való dobálózást, amikről fogalmunk sincs, világos? – mordult fel Zólyom. – Kinyitni a füzetet, ébresztő! Vissza Itáliához.

Nyitottam volna szívesen, de feleslegesen nem jegyzetelek, ami úgy szúrta Zólyom szemét, mintha a késemmel böködtem volna a retináját. Meg akartam kérdezni tőle, hogyha a pogány szóról halvány gőzünk sincs, akkor miért van benne a tananyagban, de már így is izzadságcseppeket szúrtam ki a homlokán, ami az elfojtott stressz egyik leggyakoribb tünete.

A hátamban és az oldalamban éreztem a faktos társaim tekintetét, ritkán néztem fel a könyvemből, de elkaptam pár oldalpillantást – a legtöbben gyorsan eljutottak a Király Vali-féle összezavarodott reakcióig, de Bobó például, a fürtös fejű, nagydarab gyerek duplaóra végére ott tartott, hogy kipécézett magának. Az ilyesmit a tartásból, a nyakizmok feszességéből és az állkapocs szorításából simán felismeri az ember.

Aztán utolsó órában kiderült, hogy nem Bobó nézett ki magának, illetve nem csak ő. A szünetben a többiekkel együtt bevonultam az öltözőbe, ahol a levegő az izzadságszag és dezodorillat elegyétől volt terhes. Gyorsan lehámoztam magamról a fekete trikót.

– Szóval, Norbi...

A langaléta, vékony srác lehajította a cuccát közvetlenül mellém. Gábor, illetve Gabesz volt, aki késett biológiáról. Megszabadult a pótlójától, majd látványos mozdulattal a földre dobta. Két függőt hordott a nyakában, és most, hogy előrehajolt kifűzni a cipőjét, mindkettő szabadon himbálózott a levegőben: egy átlukasztott érme, és egy fekete, műanyag rózsafüzér.

– Mióta gyúrsz, mi? – vigyorgott rám.

Elmosolyodtam. – Négy éve.

– Ejha! Az nem pite. Hallod, Bobó, elmehetsz a búsba ezek után, itt az osztály szuperharcosa.

– Ja – jött az egyetértő morgás a sarokból.

Gabesz leült mellém.

– Láttam, hogy még nincs meg a helyed a teremben – hajolt közel.

– Megoldjuk. Kökényesi Lilla kisasszony visszaszáműződik a régi helyére, újra Petié lesz az ablak, mi meg csúszunk vele együtt. Mellettem lesz egy hely, kizárólag számodra fenntartva. Adod?

Nem tudtam visszafogni a vigyort. – Zsír, nekem jó.

Csöngetéskor kimentünk a sulis hátsó udvarára öt kör futásra meg egy laza kosármeccsre. A tornatanár, Vass művész úr – a srácok így hívták – elégedetten mért végig, amikor bemutatkoztam neki. Beosztott minket két csapatba, és csak annyit mondott: „Isten hírével!” Ott hagyott minket kint az udvaron.

– A lányokhoz megy – passzolta nekem a labdát Marci.

– Ja, megy a lányokhoz a vén kujon – vigyorgott Peti. – Bent röpiznek a teremben.

– Akkor mindig külön vagyunk? Nincs vegyes tesióra?

– Szeretnéd, mi, Norbi? – röhögött a betonpálya túloldaláról Gabesz. – Mutassam meg, merre van a női öltöző? Van egy rés az ajtóban, hallod... Tökéletes a látószög, pont a fenekükre esik.

Három passz múlva megszületett az első kosár.

– Dolgozni kellene azon a résen, ki lehet tágítani, csak egy éles kés kell hozzá – kiáltott Peti.

– Tágítanád, mi, szépfű? – nevetett Gabesz. – De tényleg... Én már láttam Lilla fenekét, nem is egyszer. Meg Míráét.

– Míra fenekét nem láthattad, Szilvi feneke mindig eltakarja jobb oldalról.

– Miii van, Ákos? Te gazember!

Igyekeztem megjegyezni a srácok nevét, csak hogy tudjam, a tesztoszteronbázis hányad részének kezd el tikkelni a szeme, ha bekerülök a látótérbe. Bobó megállt mellettem egy kelleténél erősebb passz után, és összevont szemöldökkel bámult rám:

– Ugye vágod, hogy az csak az újoncok szerencséje, hogy Zólyom nem vésett be egy szaktanárit a késed miatt? – Közelebb lépett. – Mi volt az a pogányos műsor?

– Szevasz, Tyr. Kösz, hogy benézel.

– Mi? Ezt nekem mondtad?

Megcsóváltam a fejem.

Peti felénk kiáltott. – Mit romantikáztok ott, meccs van, girnyók!

– Na, jó, figyelj, most akkor ennek a valláshoz van köze? Ez a pogányság dolog... mi akar lenni?

Fél szemmel felpillantottam az égre. – Az életem.

Máris indultam Peti után, kaptam is egy passzt, amiből kosarat tudtam dobni. Ahogy összeszedtem a labdát, a szemem sarkából kiszúrta, hogy Bobó körkörös kézmozdulatot tesz a feje mellett – amit a bekattantakra szoktak használni. Felém bökött a fejével, és oda se kellett nézmem, hogy tudjam, a szemkontaktus másik végén Gabesz volt.

Magamban mosolyogtam. – Már kezdtem aggódni.

Nyíró Gabesz megpróbálta a tudtomra adni, hogy ő van *a pozícióban* az osztályban (ki tudja, talán még az évfolyamon is), és úgy volt vele, az lesz a legtutibb hozzáállás, ha jó közel tart magához. A menzán is majd' leesett a székről, úgy integetett nekem, miután megkaptam a kajámat: hát hova máshova ülnék, ha nem az ő asztalukhoz? Kellemes társaság volt az a pár srác, akikkel körülvette magát: Bobó, aki csak mormogni tudott, Peti a béna, perverz vicceivel, meg csapódott hozzánk egy gyerek a tizenegyedikesekek közül is, aki húsz percen keresztül némán bámulta a tetovált karjaimat.

Azzal váltunk el egymástól, hogy felvesznek az osztály Facebook-csoportjába – hivatalosan is beavatnak a 12. c-be, és mikor hazafelé döcögtem a buszon, meg is kaptam az értesítést: én lettem a huszonötödik csoporttag. Vörös tanárnőt nem engedték be, amin jót vigyorogtam.

Sose jártam busszal suliba azelőtt. Az exsulim negyedóra sétára volt, megoldottam három és fél éven át, de ez a kertvárosi gimi messzebb esett a város keleti lakórészétől. Dugig volt a busz csevegő diákokkal, ülőhely se akadt – így bárki megnézhetette magának a nagydarab, izmos, agyontetovált, felkötött hajú srácot, aki épp elindítja a telefonjáról a zenét ott, ahol a kora reggeli járaton megállította. Egy kapaszkodónak döntve a homlokomat lehunytam a szemem; megpróbáltam kizárni a zsvajt és a lányok harsány kacaját.

Nem szoktam ilyen korán hazamenni, főleg melő előtt, de belém mart a büntudat, hogy kora reggel csak úgy leléptem anyától, aki betegszabadságon van otthon. Nem tudok örökké elfutni előle, beszélni akar majd velem. Ezerszer inkább ő, mint apa.

Jó nagyot ugratott a busz egy kátyúnál, mire felnéztem – és így rögtön szembe találtam magam egy tűéles, vizsgálódó tekintettel: ugyanaz a lány volt, aki reggel megkérdezte az egész osztály előtt, hogy másnapos vagyok-e. A busz elején kapaszkodott két barátnője társaságában, akik épp felnevettek valamin, de az ő arca meg se rezzen, nem is pislogott. Csak meredt rám. Fogalmam sem volt, mit akar. Nézzek félre? Menjek oda? Gyulladjak meg a gyanakvó tekintete alatt?

A busz megoldotta a dolgot: a következő megállóban nagyot fékezett, és a lány végre elfordította a tekintetét, mert a barátnői leszállni készültek.

– De gyere már! Mit csinálsz? – hallottam ki két dal között.

– Maradok még – olvastam le a szájáról. – Majd írok Messengeren. Csáó!

A lányok leszálltak egy idős párral meg egy kisgyerekes anyukával együtt, két utas felszállt, aztán rángatózva újra elindult a busz. A lány pedig elindult felém. Úgy tettem, mintha nagyon lefoglalna, hogy melyik Kaizers Orchestra-dalt válasszam ki a listámról, ő meg két pillanaton belül átfurakodta magát a fellazult tömegen, és itt termett

mellettem. Megnézte magának, mit hallgatok, szóval inkább kivettem a fülhallgatót.

– Százhetven? Az meg miféle dalcím?

– *Ett hundre sytti.*

Kérdőn felvonta a szemöldökét. Külön életet élt az a vékony, barna szemöldök.

– Százhetven, norvégul – magyaráztam. – Egy százhetvenes jelzésű katonáról szól, aki önkéntesnek jelentkezett, és otthon kellett hagynia a családját.

Lenge, lila színű blúz volt rajta, meg fekete szoknya. Halványkék volt az a szem, ami annyira éberén pásztázott, a haja pedig dús és sötétbarna, akár a jó minőségű termőföld, amibe szívesen belemarkol az ember – de ennek a lánynak a hajába csak jobboldalt lehetett volna belemarkolni, ahol előrebuktak az állat súroló, egyenes tincsei. Baloldalt rövidebben hordta a haját, így kikandikált a hópehely alakú fülbevaló a fülcimpáján.

– Tudsz norvégul?

– Egy kicsit.

Óriásit fékezett a busz. Csikorgott benne minden. A lány villámgyorsan megkapaszkodott, de amikor kinyújtottam érte a kezem, kiegyenesítette a hátát, és hátrált, amennyire csak tudott. Összeszedte magát, de már mindegy volt: tudtam, hogy fél tőlem. Egyenesen a szemembe nézett, amikor újra kinyitotta a száját:

– Tudom, hogy miért rúgtak ki a belvárosi suliból. Tudom, mit csináltál. Az unokatesóm barátja odajárt az évfolyamodra, tavasszal balagott.

Egy rövid pillanatig nem tudtam, mit feleljek.

– De jó neki.

Összehúzta a szemét. – El fogom mondani a többieknek. Joguk van tudni, hogy kivel kell lehúzniuk az utolsó évüket a gimiben, nem gondolod? A legszebb évüket.

Megvakartam az orromat, és elővettem a lehető legüdébb mosolyomat.

– A te döntésed... Hogy is hívnak?

– Farkas Míra.

Egy apró idegszál nekiállt rángatózni a vállamban. Kinéztem az ablakon – közeledett a megálló.

– Figyelj, kedves Míra – hajoltam közel hozzá, mire tágra nyílt a szeme –, biztos vagyok benne, hogy alaposan mérlegelni fogod a dolgokat, aztán pedig a legjobb belátásod szerint döntesz. Holnap találkozunk!

Kinyílt a hátsó ajtó, miután megállt az öbölben a busz.

– Ez most fenyegetés volt?

Visszanéztem. Túlságosan kihúzta magát, állta a tekintetemet – kelemény csak akart lenni, bár nem jött össze az alakítás.

Nem mondtam neki semmit. Leszálltam, és még sokáig néztem a busz után, amikor szisszenve elhúzott. Egészen halványan éreztem valami természetes illat lenyomatát, virágos aromával vegyülve. Negyvenöt perc röplabda és némi parfüm elegye ragadt az orromban.